

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/32/2017
Identifikačné číslo spisu: 6814010300
Dátum vydania rozhodnutia: 21.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6814010300.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika, sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 21. februára 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného L. J., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a iné Tr. zák., o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 01. júna 2016, sp. zn. 2 To 10/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Revúca, sp. zn. 2T/163/2014, zo dňa 07. októbra 2015 bol obvinený L. J. uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 09.08.2013 asi o 23:30 hod. v lokalite zvanej Petrovice, v katastri obce Muráň, počas podujatia „Ródeo Muráň“ pri stánku s občerstvením po predchádzajúcej slovnej výmene názorov s Z. W., tohto napadol tak, že ho sotil rukami na zem, keď vstal, znovu ho sotil rukami na zem a keď vstával, tak ho kopol pravou nohou do tváre do oblasti úst, po čom Z. W. ostal ležať na zemi a spôsobil mu tým tržnopomliaždenú ranu dolnej pery vpravo v oblasti ústneho kútika, zlomeninu uhla sánky vpravo s posunutím úlomkov so zubom č. 48 v lomnej štrbine otvorenej do ústnej dutiny, zlomeninu uhla sánky vľavo s posunutím úlomkov so zubom č. 38 v lomnej štrbine otvorenej do ústnej dutiny, poškodenie ložiskového nervu sánky vpravo i vľavo a otras mozgu ľahkého stupňa, na ktoré zranenia bol liečený a práceneschopný do 30.09.2013, a to napriek tomu, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3T/27/98, zo dňa 09.04.1999 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 42/1999, zo dňa 09.09.1999 bol odsúdený okrem iného i za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 k úhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením pre výkon trestu do I. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonal a že rozsudkom Obvodného súdu pre Prahu 10, sp. zn. 2T/138/2005, zo dňa 13.10.2005 v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Prahe, sp. zn. 5To/491/2005, zo dňa 12.01.2006 bol odsúdený

okrem iného i za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 4 roky, ktorý bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Ntc/3/06, zo dňa 30.10.2006 uznaný na území SR vo výroku o uloženom treste odňatia slobody, pričom pre výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý vykonal.

Podľa § 155 ods. 1, § 41 ods. 2 s použitím § 38 ods. 5 Tr. zákona bol odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 10 (desiatich rokov).

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/, písm. d/ Tr. zák. súd uložil obvinenému ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou a podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku mu uložil povinnosť nahradiť poškodeným stranám škodu vo výške tam uvedenej.

Voči tomuto rozsudku podal odvolanie ako obvinený tak aj prokurátor, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením, sp. zn. 2To/10/2016, zo dňa 01. júna 2016 podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Voči tomuto uzneseniu podal dňa 21. novembra 2016 dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože uvedeným uznesením bol porušený zákon v ustanovení § 47 ods. 2 Tr. zákona a v ustanoveniach § 319 a § 519 ods. 1 Tr. por. v prospech obvineného. V odôvodnení svojho dovolania uviedol, že okresný ako aj krajský súd si nesprávne vyložili ustanovenia § 47 ods. 2, § 7b ods. 2, § 438e Tr. zák. a § 488a ods. 3 a § 519 ods. 1 Tr. por., nakoľko ide o ustanovenia kogentnej povahy, t.j. nepripúšťajú modifikáciu. Napriek právoplatným odsúdeniam za trestné činy, ktoré sú uvedené v ustanovení § 47 ods. 2 Tr. zák. obvinený opätovne spáchal trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., za ktorý už bol právoplatne odsúdený. Krajský ako aj okresný súd založili svoje rozhodnutie o treste na skutočnosti, že jedno z odsúdení obvineného bolo v Českej republike a toto teda nemohli zohľadniť, nakoľko s poukazom na § 438e Tr. zák. sa na odsúdenie iného členského štátu Európskej únie neprihliada, ak nadobudlo právoplatnosť pred 1. januárom 2013. S týmito závermi nemožno súhlasiť, pretože ani jeden zo súdov neaplikoval ustanovenie § 519 ods. 1 Tr. por., ktoré upravuje účinky uznaného cudzieho rozhodnutia a dáva ich na rovnakú úroveň s rozsudkom slovenského súdu s tým, že uznané cudzie rozhodnutie má právne účinky v Slovenskej republike, aj keď nedôjde k odovzdaniu odsúdeného na územie Slovenskej republiky. Uznané rozhodnutie českého súdu o odsúdení obvineného mal teda právne účinky právoplatného odsudzujúceho rozsudku súdu Slovenskej republiky už pred tým, ako nadobudli účinnosť ustanovenia § 7b ods. 2 a § 438e Tr. zák., ktoré boli implementované do Tr. zákona zákonom č. 334/2012 Z.z. Pri správnej interpretácii zákona treba toto ustanovenie vykladať tak, že orgány činné v trestnom konaní a súd právoplatne odsudzujúce rozhodnutie súdu iného členského štátu Európskej únie, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 01.01.2013 a neskôr, zohľadňujú v trestnom stíhaní reálne vedenom na území Slovenskej republiky pre konkrétny skutok spáchaný najneskôr dňa 02.01.2013 a vždy po nadobudnutí právoplatnosti odsudzujúceho rozhodnutia iného členského štátu, a to priamo zo zákona. Súdny oboch stupňov nepostupovali správne, keď sa domnievali, že ustanovenie § 7b ods. 2 v spojení s § 438e Tr. zák. vylučuje možnosť - povinnosť zohľadniť cudzie odsudzujúce rozhodnutia členských štátov, ktoré boli na základe žiadosti oprávneného orgánu iného členského štátu uznané postupom podľa § 518 Tr. por. s účinkami podľa § 519 Tr. por.

K dovolaniu generálneho prokurátora podal vyjadrenie obvinený dňa 11. mája 2017, pričom žiadal dovolanie generálneho prokurátora v zmysle § 382 písm. c/ ako nedôvodné odmietnuť. Nakoľko obvinený spáchal skutok, v tejto prejednávanej veci dňa 09. augusta 2013, t.j. v čase kedy už nadobudla účinnosť novela Trestného zákona, ktorou bolo do Trestného zákona vložené ust. § 7b a k tomu prislúchajúce prechodné ustanovenie § 438e je potrebné trestnosť činu posudzovať a trest ukladať podľa zákona účinného v čase, kedy bol skutok spáchaný.

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského

súdu v Banskej Bystrici, ako odvolacieho súdu, ktorým bolo odvolanie obvineného ako aj prokurátora zamietnuté v zmysle § 319 Tr. poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) primárne zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) a že spĺňa tiež obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania uvedená v prvej vete § 372 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko nebol naplnený dovolací dôvod, ktoré uviedol generálny prokurátor.

Podľa § 7b ods. 2 Tr. zák. právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za dokonaný trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, ublíženia na zdraví podľa § 155, nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2, ods. 3 alebo 4, obchodovania s ľuďmi podľa § 179, zverenia dieťaťa do moci iného podľa § 180 ods. 2 alebo ods. 3 alebo podľa § 181, brania rukojemníka podľa § 185, zavlčenia do cudziny podľa § 187, lúpeže podľa § 188, vydierania podľa § 189 ods. 2, ods. 3 alebo ods. 4, hrubého nátlaku podľa § 190 alebo § 191 ods. 2, ods. 3 alebo ods. 4, znásilnenia podľa § 199, sexuálneho násillia podľa § 200, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, ods. 3 alebo ods. 4, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, všeobecného ohrozenia podľa § 284, ohrozenia bezpečnosti vzdušného dopravného prostriedku a lode podľa § 291, zavlčenia vzdušného dopravného prostriedku do cudziny podľa § 293, založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296, založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297, teroru podľa § 313 alebo § 314, násillného prekročenia štátnej hranice podľa § 354 ods. 2, ods. 3 alebo ods. 4, prevádzacstva podľa § 355 ods. 3, ods. 4 alebo ods. 5, výroby detskej pornografie podľa § 368, genocidia podľa § 418, terorizmu a niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419 alebo neľudskosti podľa § 425, ktorý už bol za takéto trestné činy, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1 písm. a/ a písm. b/; inak mu uloží trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Súď však nemôže takému páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody pod dvadsať rokov.

Podľa § 438e Tr. zák. na odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie podľa § 7b ods. 2 sa neprihliada, ak nadobudlo právoplatnosť pred 1. januárom 2013.

Podľa § 515 ods. 1 Tr. por. vykonať rozhodnutie súdu iného štátu v trestnej veci (ďalej len „cudzie rozhodnutie“), ktorým sa uložil trest, možno na území Slovenskej republiky, len ak bolo uznané slovenským súdom.

Podľa § 515 ods. 2 písm. b/ Tr. por. cudzie rozhodnutie možno uznať vo výroku, ktorým bol uložený trest odňatia slobody alebo podmienečný trest odňatia slobody.

Podľa § 519 ods. 1 Tr. por. uznané cudzie rozhodnutie má rovnaké právne účinky ako rozsudok slovenského súdu.

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3T/27/98, zo dňa 09. apríla 1999 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 42/1999, zo dňa 09. septembra 1999 bol obvinený L. J. uznaný vinným zo spáchania trestného činu všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods.

1 Tr. zákona, trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zákona a pokračujúceho činu krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výške 7 rokov.

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Ntc/3/06, zo dňa 30. októbra 2006 bol podľa § 515 ods. 2 písm. b/ Tr. por. v znení zák. č. 301/05 Z.z. a zák. č. 650/2005 Z.z. uznaný právoplatný rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 10, sp. zn. 2T/138/2005, zo dňa 13.10.2005 v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Prahe, sp. zn. 5To/491/2005, zo dňa 12.01.2006, ktorým bol občan Slovenskej republiky L. J. toho času vo výkone trestu odňatia slobody vo väznici v Belušiciach v Českej republike, uznaný za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 234 ods. 1 k § 9 Tr. zák. Českej republiky, trestného činu neoprávneného držania platobnej karty podľa § 249b Tr. zák. Českej republiky a trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. Českej republiky a odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. do väznice s ostrahou a trest vyhostenia, na území Slovenskej republiky, vo výroku o uloženom treste odňatia slobody. Odsúdený L. J. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať v Ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože sú splnené podmienky pre jeho zaradenie v zmysle § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. (§ 517 ods. 2 Tr. por.).

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že Okresný súd Revúca uznal obvineného vinného zo zločinu ublíženia na zdraví a prečinu výtržníctva a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výške 10 rokov. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia čo sa týka uloženého trestu uviedol, že vzhľadom na trestnú minulosť obvineného bolo potrebné v jeho prípade zvažovať použitie § 47 ods. 2 Tr. zák., teda uplatnenie tzv. zásady 3 krát a dost', keďže obvinený bol v roku 1999 na území Slovenskej republiky odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov za trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb., ktorý na účely ukladania trestu v tomto konaní je potrebné považovať za zločin v zmysle platného Trestného zákona a v roku 2006 bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22.11.2006, sp. zn. 3Ntc/3/2006, uznaný rozsudok Obvodného súdu Praha 10 zo dňa 13.10.2005, sp. zn. 2T/138/05, v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Prahe, sp. zn. 5To/491/2005, zo dňa 12.01.2006, ktorým bol obvinený odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a trest vyhostenia vo výmere 8 rokov za trestný čin lúpeže, ktorý na účely ukladania trestu v tomto konaní je taktiež potrebné považovať za zločin v zmysle platného Tr. zákona. Senát okresného súdu to v zmysle § 7b Tr. zák. posúdil ako predbežnú otázku a v zmysle § 438 písm. e/ Tr. zák. neprihliadol na odsúdenie obvineného na území Českej republiky, pretože trest odňatia slobody minim. 20 rokov uložený v zmysle § 47 ods. 2 Tr. zák. senát považoval za neprimerane prísny (zohľadnil, že obvinený bol k činu vyprovokovaný, jeho konanie bolo ovplyvnené požitím alkoholu, pre ktorý má znížený prah dráždivosti).

Dovolací súd musí konštatovať, že generálny prokurátor postupoval správne, keď svojím dovolaním poukázal predovšetkým na existenciu ustanovenia § 519 ods. 1 Tr. por., a teda skutočnosť, že prvostupňový ani odvolací súd na toto ustanovenie neprihliadali a nezaoberali sa existenciou uznaného rozhodnutia českého súdu, avšak najvyšší súd zistil, že uznané rozhodnutie má chybu, pre ktorú naň nemožno na účely použitia ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. por. prihliadať.

Ustanovenie § 519 ods. 1 Tr. por. priznáva uznaným rozhodnutiam rovnaký právny účinok, akoby sa jednalo o rozsudok slovenského súdu. V zásade teda platí, že ak by bolo cudzie rozhodnutie uznané postupom podľa § 515 Tr. por., musel by naň súd aj pri uplatnení zásady „tri krát a dost'" prihliadať. Rozhodnutím o uznaní cudzieho rozhodnutia slovenské orgány (súd) akceptujú výrok o vine tak, že v rozsudku uvedú ustanovenia slovenského Trestného zákona, pod ktoré možno subsumovať konanie páchatel'a a fakticky uznajú výrok o treste. Dôsledkom takéhoto rozhodnutia je, že slovenské orgány prevezmú na seba povinnosť a právomoc vo vzťahu k časti rozsudku týkajúcej sa výroku o treste. Výrok o vine je integrálnou súčasťou každého rozhodnutia. Skutočnosť, že predmetom uznania podľa § 515 ods. 2 je aj výrok o vine, potvrdzuje aj znenie ods. 3, ktorý sa nevzťahuje len na písm. a/, ale na celý ods. 2. Takúto interpretáciu potvrdzuje aj § 519 o účinkoch uznaného cudzieho rozhodnutia,

pretože cudzie rozhodnutie by nemohlo mať rovnaké účinky ako rozsudok slovenského súdu, ak by sa neuznala vina odsúdeného. Keďže sankciu možno uložiť len osobe vinnej zo spáchania trestného činu, podmienkou uloženia sankcie je, aby osoba bola uznaná vinnou zo spáchania trestného činu, ktorého právnym následkom je sankcia (§ 31 ods. 1 Tr. zák., § 2 ods. 4 Tr. por. článok 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Preto v rozhodnutí, ktorým sa uznáva trest v zmysle § 515 ods. 2 písm. b/ a nasl. Tr. por., musí byť minimálne odkaz na paragrafové znenie ustanovenia trestného činu podľa slovenského Trestného zákona, za ktorý bol páchatel' cudzím rozhodnutím potrestaný.

Z vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Ntc/3/06, zo dňa 30.októbra 2006 vyplýva, že súd postupoval podľa § 515 ods. 2 písm. b/ Tr. por. zák. č. 301/05 Z.z. a zák. č. 650/2005 Z.z. a uznal rozhodnutie českého súdu na území Slovenskej republiky, ktorým bol obvinený okrem iného uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 234 ods. 1 k § 9 Tr. zák. Českej republiky. Z uvedeného rozhodnutia však nevyplyva, že by slovenský súd uviedol ustanovenie slovenského Trestného zákona, resp. slovenský ekvivalent trestného činu, pod ktoré zahrnul konanie páchatel'a. Absencia tejto obligatórnej náležitosti, ktorú nemožno opomenúť, v rozhodnutí uviesť má za následok skutočnosť, že súd na takéto rozhodnutie v zmysle § 47 ods. 2 Tr. por. nemohol a nesmel prihliadať, pretože rozhodnutie uznané takýmto spôsobom netvorí logický celok a nezodpovedá kritériám zákonnosti.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že až potom, čo okresný súd zistil, že na uvedené rozhodnutie nemožno prihliadnuť podľa § 519 ods. 1 Tr. por., mohol postupovať podľa § 7b v spojení s 438e Tr. zákona.

Špecifický prípad pôsobnosti Tr. zákona podľa medzinárodných zmlúv upravuje § 7b, ktorý bol do Tr. zákona zavedený zákonom č. 334/2012 Z.z., ktorým sa mení a doplňa zákon č. 330/2007 Z.z. o registri trestov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a doplňajú niektoré zákony s účinnosťou od 1. januára 2013. Účelom prijatia citovaného zákona bolo zabezpečiť transpozíciu Rámcového rozhodnutia 2009/315/SVV z 26.02.2009 o organizácii a obsahu výmeny informácií z registra trestov medzi členskými štátmi ako aj súvisiacu transpozíciu Rámcového rozhodnutia Rady 2008/675/SVV z 24.07.2008 o zohľadnení odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní. Bolo nevyhnutné vymedziť skupinu cudzozemských súdnych rozhodnutí, ktorých účinky na území Slovenskej republiky sú totožné s účinkami právoplatných odsúdení slovenských súdov a jednoznačne ich odlišiť od takých cudzozemských rozhodnutí, na ktoré nemožno prihliadať, pretože neboli uznané na základe postupu podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Účinky rozhodnutí súdov iných členských krajín Európskej únie v trestnom konaní priamo vyplývajú z ustanovenia § 7b Tr. zák., kým účinky súdov iných krajín môžu vyplývať len na základe postupu v rámci uznávacieho konania.

Nakoľko rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 10, sp. zn. 2T/138/2005, zo dňa 13.10.2005 v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Prahe, sp. zn. 5To/491/2005, zo dňa 12.01.2006 nadobudol právoplatnosť pred 1. januárom 2013, konkrétne 12.01.2006, okresný súd naň nemohol v zmysle § 7b Tr. zák. prihliadnuť.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd poukazuje tiež na skutočnosť, že interpretácia Trestného zákona konkrétne ustanovenia § 47 ods. 2 okresným súdom bola v tomto prípade nesprávna a nenachádzajúca oporu v zákone. Uvedené ustanovenie nedáva súdu pri ukladaní trestu v zmysle zásady „ tri krát a dost“ na výber, či súd takýto trest uloží a ešte popri tom zväží ďalšie okolnosti akými sú napr. pričetnosť páchatel'a. Uvedené ustanovenie striktne hovorí, že ak súd odsudzuje páchatel'a za dokonaný trestný čin tam uvedený, ktorý už bol za takéto trestné činy hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečne, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1 písm. a/, písm. b/ tak na 25 rokov, nie však menej ako na 20 rokov. Ak teda okresný súd neprihliadol na odsúdenie páchatel'a v Českej republike, hoci toto posúdil ako otázku predbežnú v zmysle § 7b Tr. zák. a § 438e Tr. zák. pričom na predchádzajúce odsúdenie v Českej republike neprihliadol len z toho titulu, že trest vo výške 20 rokov sa mu zdal neprimerane prísny, vychádzal z nesprávnej a chybnej

interpretácie tohto zákonného ustanovenia.

Najvyšší súd musí konštatovať, že takýto logický sled odôvodnenia vyššie uvedených skutočností v rozhodnutí okresného ako aj krajského súdu absentuje, avšak aj napriek uvedenému bola vina uznaná a trest uložený v súlade so zákonom. Z dôvodu vyššie uvedených skutočností, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.